

Helmuth Nyborg, Professor Emeritus, Dr. Phil.
Adslev Skovvej 2, 8362 Hørning
Tlf. 87680456, email: helmuthnyborg@msn.com

Åbent brev til:

Rektor Lauritz B. Holm-Nielsen

Århus Universitet

Ndr. Ringgade

8000 Århus C

Adslev den 30. december 2008.

Klage over Dekan Svend Hylleberg, Det Samfundsvidenskabelige Fakultet, fhv. institutleder ved Psykologisk Institut, professor Jens Mammen, og lektor Morten Kjeldgaard, Molekylærbiologisk Institut, alle Århus Universitet.

Introduktion

Det var mit håb at den såkaldte Nyborg-sag fandt sin afslutning ved din endelige afgørelse og afgørelsen i Udvalgene Vedrørende Videnskabelig Uredelighed (UVVU, Journal nr. 228044 af 4. Juli 2007). Dette er imidlertid ikke tilfældet. Dekan Svend Hylleberg, Det samfundsvidenskabelige Fakultet, Institutleder, professor Jens Mammen, Psykologisk Institut, samt lektor Morten Kjeldgaard, alle Århus Universitet (AU), har ufortøvet fortsat og udbygget sagen via udtalelser og kronikker i dags- og fagpressen.

Imidlertid viser presseudtalelserne utvetydigt, at både Hylleberg og Mammen har misforstået væsentlige aspekter af projektet og at de på utilbørlig vis groft har vildledt dig, mine kollegaer, og offentligheden.

Jeg sendte derfor den 22. september 2008 en klage herover til Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed (UVVU). I brev af 9. december 2008 afviser UVVU at tage stilling til klagen med henvisning til at den falder uden for udvalgets kompetenceområde (Bilag 12). Af

klagevejledningen fremgår, at klager over tjenesteforseelser kan indbringes for Universitets- og Bygningsstyrelsen under Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling. Imidlertid vil jeg her i anden omgang rette klage til dig.

Mere specifikt klager jeg over Hylleberg og Mammen for uacceptabel overfladiskhed, faglig uduelighed og fejl-indrapportering af Nyborg-sagen og over den efterfølgende grove offentlige misinformation (se nedenfor). Jeg klager også over Mammens misinformation og videnskabelig uredelighed i forbindelse med offentlige udtalelser om, hvad jeg mon bruger nøgenfotos til, og over Hylleberg for offentlige antydninger af at jeg skulle sympatisere med ekstreme højre-orienterede grupper og tilhøre en ”klan” (se nedenfor).

Der ud over klager jeg over lektor Morten Kjeldgaard, Molekylærbiologisk Institut, Århus Universitet. Kjeldgaard har gennem mange år groft misinformeret om min forskning og fordrejet og mistænkeliggjort mange af mine internationale kollegaers faglige virke og faglige fora via sine hjemmesider, der refererer til Århus Universitet. Klagen over Kjeldgaard hænger nøje sammen med klagerne over Mammen og Hylleberg, idet de sidst nævnte direkte eller indirekte drager inspiration fra, og henleder offentlighedens opmærksomhed på, Kjeldgaards universitetsrelaterede hjemmesider, hvor min og andres forskning bl.a. betegnes som ren humbug, racisme og hævdes at have tilknytning til ekstremt højre-orienterede kredse (se nedenfor).

Klage over dekan Svend Hylleberg.

Hylleberg fortæller den 10. juli 2007 til Journalist Rasmus Karkov fra Avisen.dk, at: ”Det er afgørende at få at vide hvor mange børn, der er faldet fra, fordi de for eksempel ikke har villet have målt ... størrelsen på deres penis ...”. Dekanens hovedargument er, at hvis jeg ikke kan redegøre for den dertil relaterede frafaldsprocent er min undersøgelse total menings- og værdiløs. (Bilag 1).

Imidlertid målttes penis IKKE i projektet..

Der optræder godt nok en rubrik til registrering af penislængde i et af mine mange testskemaer, kopieret fra en engelsk hospitalsmanual, men ingen gjorde sig den ulejlighed at kontrollere de rådatablade, som var tilgængelige efter tjenstlig konfiskation, for at se om penis rent faktisk var blevet målt, og heller ingen spurgte mig til råd.

Dekanens sløseri forekommer særlig grelt i lyset af, at dekan Hylleberg andetsteds finder anledning til i forbindelse med Nyborg-sagen at understrege over for dig og offentligheden, at min utilbørlige vildledning f.eks. betyder, at det skjules, ” ... at den videnskabelige indsats, der afrapporteres ikke opfylder de krav til omhu, saglighed og kvalitet man i almindelighed kan forvente af en videnskabelig rapport, der afgives af en person ansat i en given stilling ved f.eks. Aarhus Universitet (Dekanens redegørelse til dig af 21. august 2006). Nyborg har således ”... udvist groft uagtsom adfærd, der indebærer en utilbørlig vildledning om egen videnskabelige indsats” og har ”... publiceret en helt utroværdig og værdiløs undersøgelse.” (Bilag 2).

Det står nu klart, at det er dekanen, der udviser groft uagtsom adfærd, der indebærer utilbørlig vildledning om andres videnskabelige indsats, og at han har givet dig en helt utroværdig og værdiløs rapport.

Der ud over er det, så vidt jeg kan se, en skærpende omstændighed, at dekanen må have noteret sig penismålingsrubrikken i mine fortrolige projektprotokolblade, og at det må være Mammen, der har givet ham disse blade. I brev af 7. marts 2005 gjorde jeg det klart for Mammen, at når han tjenstligt beordrede mig til under protest at udlevere to store kartoteksskabe med ikke mindre end 30 års detaljerede forskningsprotokoller, så satte det ham i stand til at identificere hvert enkelt barn. Jeg krævede derfor at få navn(ene) på den(de) personer, som fik adgang til materialet. Mammen svarede mig i email af 10. marts 2005 bl.a.: ”Jeg respekterer, at der er tale om personfølsomme oplysninger, der skal behandles med den nødvendige diskretion. Foreløbig har kun Jytte, Gitte og jeg selv haft adgang til skabenes indhold. Vi opbevarer dem under lås og slå, og ingen får adgang til dem uden min tilladelse. I tilfælde, hvor andre end de nævnte får adgang til skabenes indhold, vil jeg omgående underrette dig om det.” (Bilag 3).

Mammen har ikke på noget tidspunkt underrettet mig om at han har udleveret databladene til dekanen eller til andre.

Jeg klager derfor over, at:

1. Dekanen ikke har opfyldt de særlige krav til omhu i indrapporteringen af en videnskabelig medarbejders forskning til dig i en alvorlig disciplinærsag, hvorefter han anbefalede omgående fritstilling for mig fra mit professorat efter 38 års tjeneste.
2. Dekan Svend Hyllebergs offentlige presseudtalelser ”...ikke opfylder de krav til omhu, saglighed og kvalitet man i almindelighed kan forvente af en

[videnskabelig] rapport, der afgives af en person ansat i en given stilling ved f.eks. Aarhus Universitet ...”.

3. Dekan Hylleberg ved sin sløsethed, mangelfulde indsigt, og efterfølgende grove offentlige misinformation har gjort sig skyldig i videnskabelig uredelighed, idet ”... videnskabelig uredelighed, [som] i de danske regler defineres som en ’utilbørlig vildledning om egen videnskabelige indsats og/eller videnskabelige resultater””. Blot skal ordet ”egen” her erstattes med ”andres”.
4. Professor Mammen har overtrådt loven om afgrænsning af tavshedspligt.

Klage over professor Jens Mammen

Den 10. juli 2007 skrev institutleder Mammen en detaljeret kronik i Jyllands Posten med overskriften ”Vildledning i Helmuth Nyborg-sagen” (Bilag 4). Det fremgår klart af kronikken, at han taler på universitetets vegne. Selvom universitet efterfølgende på min forespørgsel benægtede dette over for mig, undlod universitetet ikke desto mindre offentligt at tilkendegive, at Mammens udtalelser var han egne!

Mammens hovedpåstand i kronikken er, at jeg har vildledt gennem fortielse ved ikke at anføre, at kriteriet for deltagelse i undersøgelsen var, at børnene skulle lade sig fotografere nøgne. Det er ”... videnskabelig uredelighed, som i de danske regler defineres som en ’utilbørlig vildledning om egen videnskabelige indsats og/eller videnskabelige resultater””. Mammen fortsætter: ”Hvis nu forskeren i virkeligheden – uden at oplyse det – kun har undersøgt de drenge og piger, der var villige til at lade sig fotografere, nøgne fra tre forskellige vinkler ... Vil man nok betvivle, at de unge mennesker, der ville være med til fotograferingen, var helt sammenlignelige med dem, der ikke ville. Desuden kunne man gætte på, at kravet om nøgenfotografering nok ikke sorterede helt ens hos de to køn ... ”.

Professor Mammen drager derefter to hovedkonklusioner (”Undersøgelsen ville være værdiløs” og ”Det er lige præcist det Helmuth Nyborg har gjort ...”). Disse to påstande var bærende elementer i dekanens indberetning til dig og i den efterfølgende fritstilling af mig fra min stilling (at min undersøgelse er utroværdig og værdiløs), og nu også i den efterfølgende offentlige udhængning af mig og mit projekt.

Imidlertid var deltagelse i projektet **overhovedet ikke** betinget af nøgenfoto og det fungerede ikke som udelukkelseskriterium! Tværtimod - og dette fremgår klart af den skriftlige vejledning til projektmedarbejdere såvel som af de indsamlede data.

Følgende punkter i vejledningen skal fremhæves her:

”Punkt 1. Nogle af børnene vil ikke fotograferes nøgne. Det skal de heller ikke tvinges til. De bør orienteres om, at billederne skal bruges i behandlingen af udviklingshæmmede børn, at kopierne opbevares konfidentielt, og at deltagelse er helt frivillig.”

”Punkt 3. Forældrene er i brevet til dem orienteret om, at vi vil undersøge børnenes kropslige udvikling, og at vi måler deres kropsvækst og tager billeder.” ... ”I vejledningsspakken er selve fotograferingsproceduren anført, og der gives et eksempel på nøgenfotografering, således at der ikke kan være tvivl om hvad der undersøges.”

I vejledningen anføres yderligere at: ”Hele proceduren, incl. fotogrammetri, har været til udtalelse i Den Videnskabs etiske Komite for Aarhus Amtskommune, og har ikke givet anledning til kommentarer. Der er tale om en internationalt anerkendt, standardiseret metode, som har været anvendt i utallige undersøgelser i tidens løb ...”

Til sidst slås det fast i vejledningen, at: ”De forældre, som mener at det nøgne legeme ikke må gøres til genstand for fotogrammetrisk undersøgelse ... er i deres fulde ret til at afslå, at deres børn deltager.”

Det står således klart, at institutleder Mammen ikke blot taler usandt om essentielle aspekter af projektet, men også at han efterfølgende groft har misinformeret dig og offentligheden ved at ”dokumentere”, at jeg lyver og at mit projekt er utroværdigt og værdiløst.

Omhu i rapporteringen

Ihukommende Hyllebergs tidligere citerede notat (om, at utilbørlig vildledning f.eks. betyder, at det skjules, ” ... at den videnskabelige indsats, der afrapporteres ikke opfylder de krav til omhu, saglighed og kvalitet man i almindelighed kan forvente af en videnskabelig rapport, der afgives af en person ansat i en given stilling ved f.eks. Aarhus Universitet”) forekommer det i øvrigt utilladelig sjuisket og tendentiøst at dekanens og Mammens sprogbrug lader antyde over for dig og offentligheden, at det er mig selv, der personligt har fotograferet børnene nøgne og målt

penislængde og brystvorteafstand. Med al deres snak om omhu og præcision burde dekanen og Mammen have præciseret overfor dig og offentligheden, at jeg personligt hverken har målt eller fotograferet skolebørnene. Dataindsamlingen blev udført af specielt instruerede projektmedarbejdere, skolelæger, og professionelle fotografer. Jeg har heller ikke selv bedømt nøgenbillederne. Særligt trænede projektmedarbejdere har vurderet disse med henblik på at bestemme børnenes pubertetsstadium, noget som er af afgørende betydning for projektets bestemmelse af børns biologiske alder. Bedømmelserne følger i øvrigt internationale standarder (Tanner-Whitehouse Pubertal Staging), og medarbejderne var neutrale mht. hypoteser. Jeg finder at det er en skærpene omstændighed, at dekanen offentligt især fremhæver at JEG måler PIGERS brystvorteafstand (drengenes vorte-afstand blev selvfølgelig også målt) og drenges penis. Det forekommer direkte frastødende og krænkende, at institutleder Mammen offentligt giver sig til at spekulere over, hvad jeg bruger nøgenbillederne til (se senere afsnit om værdier). Hvorfor undlader dekanen og institutlederen omhyggeligt at fortælle offentligheden om de utallige andre, måske mindre pikante, legemsmaal så som benlængde, siddende højde, armspændvidde osv.? Der er således tale om bevidst tendentiøs og eksklusiv misinformation med fremhævelse af nogle få omhyggeligt udvalgte ”følsomme” mål fra et meget omfattende forskningsprojekt. En så omhyggelig selektion kan kun have til formål at forsøge at mistænkeliggøre projektet og projektlederen med navns nævnelse. Dette er uacceptabelt, uredeligt, og påklageværdigt.

Det er yderligere en skærpene omstændighed at institutleder Mammen i en artikel i Kristelig Dagblad den 24. juni 2008 (Bilag 5) eksplicit ønsker at fremstille sig selv overfor offentligheden som en der ”... har førstehåndskendskab til historien og specielt har kendskab til den sag, der har kørt på universitetet fra januar 2002 til Nyborgs pensionering 1. februar 2007, og som har handlet om Nyborgs forskningsprojekt vedrørende drenges og pigers intelligens, det såkaldte Skanderborgprojekt”. Virkeligheden ser anderledes ud. Dels har institutleder Mammen behandlet Nyborg-sagen uprofessionelt ved at udvise afgørende mangler på indsigt i det forskningsprojekt han som institutleder, og dermed officiel forskningsvogter, har forfulgt overordentlig nidkært siden 2002, dels står det nu klart at fhv. institutleder Jens Mammen fortsat giver utilbørlig offentlig vildledning om mit kønsforskningsprojekt.

Det må anses for en yderligere skærpene omstændighed, at Mammen lang tid efter at sagen om uredelighed har fundet sin officielle afslutning ved Århus Universitet og UVVU, men dog medens han er ansat på universitetet, fortsat forsøger at overbevise offentligheden om, at ”...

Nyborg, ud over at misbruge statistiske metoder, i strid med god forskningsskik, har givet usandfærdige og vildledende oplysninger om tilblivelsen af sine data, om forsøgspersonernes udvælgelse, om deres antal, om de prøver og undersøgelser, som de er blevet udsat for mm. Som et af flere eksempler på dette kan nævnes, at Nyborg blandt de udvalgte skolebørn og unge *kun* har undersøgt de drenge og piger, som var villige til at lade sig fotografere nøgne fra tre forskellige vinkler” (min fremhævning). Mammen synes ikke, endog medens han var professor ved universitetet, at respektere den UVVU afgørelse af 4. juli 2007, som du dog tog ad notam.

Empirisk afprøvning af Mammens påstande

Mammens utilbørlige vildledning af dig og offentligheden når dog et hidtil uset højdepunkt når han understreger i Kristelig Dagblads-artiklen at ”... det værste er, at nøgenfotografierne og det resulterende mere eller mindre skæve frafald slet ikke meddeles i Nyborgs publikationer, men holdes skjult for læseren, der derved ikke har en chance for at diskutere Nyborgs metoder og vurdere værdien af Nyborgs såkaldte fund. Tværtimod roser Nyborg sin egen undersøgelse for dens repræsentativitet og *nægter i direkte strid med sandheden*, at der var et mønster i børnenes og de unges grunde til ikke at ville deltage. Og dette er kun én ud af en række usandheder, fortællelser og brud på god forskningsskik fra Nyborgs side, *som fik universitetet til at vurdere Nyborgs forskning som uredelig.*” (Min fremhævning).

Har Mammen ret i at jeg i strid med sandheden har fortiet at nøgenfotografering sorterede forskelligt mellem de to køn, og at den gjorde en forskel mht. måling af drenges og pigers intelligens?

Spørgsmålene lader sig afgøre empirisk ved at sammenligne scores for børn, der er fotograferet én gang med scores for de børn der ikke ville fotograferes.

Data for en sådan analyse er taget fra projektets mest komplette (tværsektionelle) fase 8, for at undgå at eventuelle longitudinale effekter blander sig i analysen.

Tallene viser, at kun 54% af de 159 ligeligt fordelte piger og drenge i fase 8 rent faktisk blev fotograferet. Af disse er 44% piger og 56% drenge. Ordinære tests viser, at denne kønsfordeling ikke er statistisk signifikant (Chi-Square = 2.27, $p = .13$). Fordelingen må således anses for beroende på tilfældig variation.

Det er også muligt at afprøve Mammens påstand om at jeg i strid med sandheden har fortiet at nøgenfotografering gjorde en forskel i intelligens?

En Faktoriel ANOVA viser følgende Hoved (Main) Effekter: Køn: $F = 5,64$; $p = 0,02$; Foto versus ikke Foto: $F = 0,86$, n.s.; Køn*Foto_ikke Foto interaktion: $F = 0,002$, n.s.

Med andre ord, kønnet har en statistisk signifikant (men lille) betydning for den gennemsnitlige intelligensforskel, hvorimod nøgenfotografering versus ingen fotografering ikke gør nogen forskel for intelligensmålingerne og der er heller ingen interaktionseffekt at se (Bilag 6).

Jeg skal på denne baggrund klage over, at:

Mammen vildleder forsættigt, eller groft uagtsomt, når han påstår at projektet opererede med et "ufravigelig" eller ultimativt krav om nøgenfotografering for deltagelse i projektet.

Mammens vildleder utilbørligt og groft når han hævder at min undersøgelse alene af denne grund er utroværdig og værdiløs.

Mammen opfører sig videnskabelig uredeligt, idet "... videnskabelig uredelighed, [som] i de danske regler defineres som en 'utilbørlig vildledning om egen videnskabelige indsats og/eller videnskabelige resultater.'" Blot skal ordet "egen" her erstattes med "andres".

Mammen udviser alvorlige svigt i sin rolle som institutleder og forskningsvogter, ved ikke at opfylde "... de krav til omhu, saglighed og kvalitet man i almindelighed kan forvente af en [videnskabelig] rapport, der afgives af en person ansat i en given stilling ved f.eks. Aarhus Universitet" og at han har givet utilbørlig vildledning til dig, UVVU, og til offentligheden i en sag der førte til fritstilling af en kollega, og over at han fortsætter vildledningen efter fritstillingen.

Klage over Lektor Mogens Kjeldgaard

Lektor Mogens Kjeldgaard fra Molekylærbiologisk Institut ved Århus Universitet har siden 1997 bestyret forskellige offentlige hjemmesider med reference til Århus Universitet og nogle gange med dets logo. På disse hjemmesider og andetsteds vildleder han forsættigt, groft og utilbørligt om min forskning, om mange af mine internationale kollegaers forskning, om forskellige faglige fora jeg færdes i, og om kollegaer, som jeg af den ene eller anden grund har haft forbindelse med gennem årene. Dette vil jeg klage over – både på deres og egne vegne.

Bilag 7 giver illustrative eksempler på Kjeldgaards forsættlig grove vildledning af min og andres forskning i forbindelse med en åben videnskabelig kongres, arrangeret i 1997 i Århus af ”The International Society for the Study of Individual Differences” med undertegnede som organisator. Kongressen og dens deltagerne smædes med udtryk som ”videnskabelig fup”, ”pseudo-videnskab”, ”... forskning der fandt sted under Hitlers og Stalins terrorregimer”, ”uomtvistelig humbug” og ”uforfalsket fup og fidus”. Kjeldgaard understreger: ” Men som seriøst arbejdende naturvidenskabsmand kan man ikke tillade, at fupmagere som Helmuth Nyborg og hans kumpaner miskrediterer naturvidenskabens gode navn og rygte.” idet ”... ægte naturvidenskabsfolk *ved* hvad de måler, og det gør Helmuth Nyborg og hans venner ikke.” (Original fremhævning). Kjeldgaard misinformerer helt eksplicit om kongressen, dens deltagere og min person til Århus Byråd og andre bevilgende myndigheder.

I bilag 8 anfører Kjeldgaard bl.a. at ”Professor Nyborg og eugenikerne er nemlig dybest set slet ikke interesseret i videnskab, men ønsker blot at benytte deres lette medieadgang til at komme frem med deres ekstremistiske samfundspolitiske dagsorden”. Endvidere fastslår Kjeldgaard suverænt, og i direkte modstrid med sandheden og massiv forskningsevidens, at: ”Og hans primære data spørgeskemaer osv. er der aldrig nogen, der har set, hvis de overhovedet eksisterer”, og at ”... der er ingen biologiske eller genetiske forskningsresultater, der støtter hans resultater.”

Som det fremgår af bilag 9 gives yderligere utilbørlig vildledning på adressen www.eugenik.dk (ikke alle dokumenterne på denne omfangsrige hjemmeside er kopieret her). Her gøres læseren først udtrykkeligt opmærksom på at: ”Lektor, lic. Scient. Morten Kjeldgaard er ansvarlig for siden og er ansat ved Molekylærbiologisk Institut, Aarhus Universitet, med speciale i makromolekylær røntgenkristallografi.” Dernæst præsenteres en endeløs række af faktuelle fejl og utilbørlig vildledning om adskillige navngivne anerkendte internationalt orienterede forskere og professionelle institutioner i ind- og udland. Vildledningen omfatter tilmed personer, der blot har siddet i bedømmelsesudvalg, hvor jeg var ansøger, personer der har inviteret mig til at holde forelæsninger, personer jeg har samarbejdet med gennem årene, og et snævert og selektivt udvalg af nogle af de utallige personer som har deltaget i samme kongresser som jeg.

På samme elektroniske adresse er Kjeldgaard i øjeblikket ved at offentliggøre alle Nyborgsagens akter. Ud over de mange faktuelle fejl har Kjeldgaard forsynet nogle af akterne med groft misvisende personlige annoteringer. Kjeldgaard opremser tilmed navnene på (og viser fotos af) udvalgte internationale forskere hvis forskning derefter misrepræsenteres.

Kritisk faglig diskussion er et uomtvisteligt gode i videnskaben, men dette er ikke Kjeldgaards ærinde. Ud over de strafbare injurier optræder Kjeldgaard videnskabeligt uredeligt ved at give utilbørlig vildledning om min og andres videnskabelige indsats og/eller videnskabelige resultater. Jeg har tidligere protesteret til universitetet, og jeg er vidende om at flere af de øvrige angrebne personer har protesteret personligt over for lektor Kjeldgaard, men uden større effekt.

Som det fremgår af bilag 10 siger Kjeldgaard i en blog til Information den 24. Juni 2008 bl.a.. følgende: ”Havde Nyborg taget sine egne eugeniske synspunkter alvorligt, burde han have undladt at avle børn i hans fremskredne alder, idet hans intelligenforskerkolleger for længst har afgjort, at børn avlet af aldrende fædre (>35) har lavere intelligens end børn af unge fædre, samt at disse børn har en stærkt forøget risiko for at lide af autisme (stigende med faderens alder.) Nyborgs synspunkter er intet værd, og det er ret ufatteligt at han fortfarende kan få pressens interesse for hans forvrøvede teorier.”

Jeg er ikke klar over hvilken juridisk kategori den type offentlige udtalelser hører ind i, men jeg ønsker foreløbigt at klage til dig over en så infam udtalelse, hvor en videnskabelig medarbejder ved dit universitet offentligt udtaler sig om en kollegas risiko for, at hans barn rammes af alvorlig psykisk sygdom.

Værdier

Mammen og Hylleberg (og Kjeldgaard) understreger gang på gang over for pressen, at den såkaldte Nyborg-sag intet har at gøre med værdikamp, politisk korrekthed, eller kontroversiel forskning. Således siger dekan Hylleberg at: ”Sagen om Helmuth Nyborg handler hverken om ytringsfrihed eller retten til at bedrive kontroversiel forskning. Den handler om videnskabelig uredelighed.” (Forskerforum, 206-207, september 2007, Bilag 11). Ganske som Mammen betvivler dekanen således både din og UVVUs afgørelse af 4. juli 2007, hvilket jeg finder påtaleværdigt.

Med den vægt dekanen gentagne gange har lagt på objektivitet, videnskabelig redelighed og værdifrihed kan det undre, at han så føler trang til at meddele offentligheden at han da er helt ligeglad med hvilken ”klan” Nyborg tilhører! Tilmed understreger han, at Nyborgs forhold til race- og intelligensnetværket er ikke ny viden for dekanen ”...selv om jeg ikke var klar over at Nyborg var med i den klan, da sagen startede ... vi har alene forholdt [os] til hans undersøgelser.”

Jeg klager over at dekanen offentligt lufter totalt ubegrundede mistanker om, at min forskning, eller jeg selv, skulle være bevæget af underliggende Ku Klux Klan- eller Nazi-sympatier, noget som dekanen synes at have fundet inspiration til i lektor Kjeldgaards "Skyld-ved-association" hjemmesider og i ForskerForums blad, men som jeg selv offentligt har taget afstand fra.

Grænsen for det anstændige

Det ovenfor skitserede forløb i Nyborg-sagen rejser alvorlige spørgsmål om hvor grænsen for Århus universitets anstændighed går?

Jeg finder at grænsen klart overskrides (1) når en dekan offentligt lufter mulighed for eventuelle klan-tilhørsforhold for en tidligere medarbejder ved Århus Universitet som han fik suspenderet på et fejlagtigt grundlag, (2) når en institutleder offentligt insinuerer pædofili i forbindelse med en tidligere medarbejder ved Århus Universitet hvis projekt han i øvrigt har totalt misforstået, når (3) Mammen under overskriften "Hjerneforsker fotograferede nøgne børn" kan lade Avisen.dks journalist Rasmus Karkov den 10. juli 2007 (Bilag 1) lader bringe følgende udtalelse: "Jeg kan konstatere at han [Nyborg, min tilf.] ikke har rapporteret at have brugt billederne videnskabeligt, så hvad de er blevet brugt til, ved jeg ikke, siger Jens Mammen til Avisen.dk". Denne slibrige udtalelse bringes også samme dag i "Se og Hør" under titlen "Strid om nøgenbilleder af børn i forsker-projekt. Forvaltningsretsligt synes der at være tale om infamering og utilbørlig vildledning, som både er videnskabeligt uredeligt, en overtrædelse af injuriegrænsen, og en overtrædelse af tjenstlige forpligtelser over for en tidligere kollega.

Grænsen er langt overskredet, når dekanen og Mammen på disse mere eller mindre gedulgte måder forsøger at påvirke offentligheden i forbindelse med fremhævelse af særligt følsomme aspekter (pigens brystvorteafstand, nøgenfotos, penislængde etc.) af et seriøst forskningsprojekt, som dog er godkendt af alle relevante myndigheder, som har overholdt alle etiske spilleregler, og som producerer resultater, som ligger fuldt på linje med, hvad en række internationale undersøgelser også når frem til. Hele efterspillet efterlader en ubehagelig følelse af, at Mammen og dekanen (og dermed Århus Universitet) – efter at deres egen vurdering af projektet er blevet desavoueret ved flere instanser og af 8 ud af 10 psykologiprofessorer – arbejder intenst på gennem utilbørlig vildledning at rejse en storm af protester, eksempelvis når skolebestyrelserne og de mange børns forældre kan læse i avisen at dekanen (og dermed universitetet), og institutlederen (og dermed Psykologisk Institut) sår alvorligt tvivl om moralen og etikken i det projekt, deres barn

så tillidsfuldt har deltaget i gennem årene. Det er, efter min opfattelse, grov, bevidst og utilbørlig misinformation og det ønsker jeg at klage over.

Afsluttende bemærkninger

Et universitet kan, efter min og andres opfattelse, ikke være tjent med at have tilknyttet medarbejdere, der groft og systematisk har misinformeret dig og offentligheden i indrapportering af forskning ved universitetet, og som på et tendentiøst og forkert grundlag medvirker til, at en kollega fritstilles og skandaliseres i al evighed i kollegaers og offentlighedens øjne. Et universitet bør, efter min mening, heller ikke rumme medarbejdere som systematisk og meget bevidst gennem en lang række år skandaliserer enkeltpersoner og hele segmenter af den internationale forskning.

I lyset af hele Nyborg-sagens forløb finder jeg således en række grunde til at rejse tvivl om hvorvidt universitetet har levet op til sit centrale idégrundlag om at sikre den frie forskning.

For god ordens skyld skal jeg oplyse, at dele af klagen har været drøftet, foreløbigt på et uformelt plan, på det årlige møde for The International Society for Intelligence Research (ISIR) i Atlanta, USA, 12-15. December 2008. I mødet deltog en række af de navngivne forskere som lektor Mogens Kjeldgaard lægger for had på sin universitetsrelaterede hjemmeside, samt flere af de forskere som tidligere har skrevet til dig og protesteret over det tidlige forløb i Nyborg-sagen.

Det vakte både undren og bekymring (1) at ledende disciplinære sagsbehandlere på Århus Universitet kan udvise så ringe indsigt i Nyborg-projektet som det er tilfældet, og at de ikke tøver med at udstille sagen og deres uvidenhed offentligt (2) at dekanen og institutlederen endog fortsætter sagen i dagspressen lang tid efter dens formelle afslutning og min alders-betingede afsked, og at de endog ikke generer sig for at udtrykke totalt udokumenterede lumre mistanker om pædofili- og nazi-sympatier og ultra-højre klan-tilhørsforhold gennem ubegrundet skyld-ved-associations-metoden i kronikker og presseudtalelser.

Det undrede såre (3) at Nyborg-sagen, på trods af 6 års minutiøs granskning af et mangeårigt, kompliceret, og særdeles omfattende udviklingsprojekt med udgangspunkt i tjenstlig beordret konfiskation af store mængder forskningsmateriale, blot ”åbenbarede” et par mindre regne- og skrivefejl (som ingen betydning havde for udfaldet), en erkendt forkert brug af signifikanstest,

og faglig uenighed om en metode (se senere), men alligevel kunne resultere i alvorlige anklager for grov fusk, sjusk, uredelighed og en truende tjenestemandssag, (4) at universitetet overhovedet kunne drømme om at rejse yderligere en tjenestemandssag for illoyalitet, blot fordi jeg havde omtalt sagen for nævnte internationale kollegaer (også frasat en erkendt fejl i et brev). Der var bred enighed om at det ikke er mig der stiller universitetet i et dårligt lys.

Adskillige ledende internationale forskere fra ISIR, fra The International Society for the Study of Individual Differences (ISSID), fra The Society for Behavioral Genetics, samt redaktørerne fra flere internationalt førende fagtidsskrifter og en af præsidenterne for de internationale samfund forsikrede mig på mødet om at man er indstillet på at rejse sagen på højeste internationalt plan, hvis universitetet ikke selv kan finde en passende udgang på den mangeårige Nyborg-sag (der bedre betegnes en Mammen-sag, se bilag 13) og hvis ikke Kjeldgaards uberettigede angreb får konsekvenser.

Denne hensigtserklæring bør ses som en forståelig og nødvendig reaktion fra de mange internationalt højt kvalificerede forskere, der gennem mere end 10 år er blevet angrebet på deres person, fag, ære, og internationale organisationer af hvad man betegner som smædecentralen på Århus Universitet (bilag 7-11 eller www.eugenik.dk). Ligeledes har en repræsentant for det fagtidsskrift, som tidligere klagede til dig over, at Århus Universitet anfægtede dets faglige peer-reviewede afgørelser, tilkendegivet, at man om nødvendigt vil reagere igen.

Personligt ser jeg helst at universitet selv træffer passende forholdsregler. Jeg skal i den forbindelse henvise til, at professorerne i forvaltningsret, Claus Haagen Jensen og Steen Rønsholdt, i Jyllandsposten (5. juli 2007) understreget, at ledelsen er bundet af et forvaltningsretsligt krav både om saglighed og lighed for loven.

Der er mange tegn på usaglig sagsbehandling. Eksempelvist beskylder universitetet mig offentligt for rod i projektet, men nævner ikke med et ord, at jeg for år tilbage indleverede en komplet og hel præcis oversigt over hvilke børn der deltog med hvilke tests i hvilken af de mange faser i det mangeårige projekt. Et andet eksempel på universitets uacceptable forsøg på at skabe indtryk af rod i projektet kan læses ud af bilag 14 (som er en kopi af referat af et møde på det samfundsvidenskabelige fakultet den 26. april 2005.) Mødeindkaldelsen havde ingen dagsorden og manglede den obligatorisk opfordring til at møde op med en bisidder. Jeg var derfor slet ikke forberedt på, udelukkende ud fra hukommelsen, at skulle kunne redegøre for minutiøse detaljer i et

projekt der strakte sig 30 år tilbage i tiden. På helt grotesk vis forhørte dekan og institutlederen mig i timevis med udgangspunkt i en 2-3 meter lang dataudskrift – tæt forsynet med institutlederens mange håndskrevne notater, og som dekanen ved mødets begyndelse klistrede fast ned ad væggen og hen ad gulvet i sit kontor. Mødet havde karakter af et STASI-forhør, hvilket også kan læses ud af referatet.

Det er direkte usagligt når universitet stadig beskylder mig for ikke at have afrapporteret undersøgelsens design i tilstrækkelig grad for, al den stund to anonyme højt kvalificerede internationale specialister, som reviewede min artikel, fandt at beskrivelsen var tilstrækkelig. Du erindrer sikkert også at tre særdeles erfarne journalredaktører og mange internationale specialister på området skrev protestbreve til dig tilbageviste universitets påstand om ufuldstændig designbeskrivelse. På ISIR-mødet udtrykte adskillige ledende medlemmer dyb bekymring over, at Aarhus Universitet, i modstrid med hele den faglige internationale ekspertise, ikke blot suverænt mener sig i stand til at afgøre dette spørgsmål, men også lader denne afgørelse få lokale disciplinære konsekvenser!

Det er også usagligt og faktisk forkert, når universitet beklager, at mine gentagne forsikringer om, at dataindsamlingen stadig foregår, bidrager til at give det indtryk, at studiets design er forvirret og mangelfuldt. Det er den dag i dag en kold kendsgerning, at voksengrupperne stadig mangler data for forsøgspersoner som ikke blev undersøgt fordi projektet manglede penge.

Det er usagligt og groft misvisende at universitetet den dag i dag beklager min omfattende anvendelse af ”mean substitution”, hvilket hævdes at gøre min undersøgelse tvivlsom. Det korrekte ville være, at universitetet erkendte – og fortalte offentligheden - at denne metode udelukkende blev anvendt i nogle præliminære beregninger til brug for diskussion i et kongresindlæg. Mean substitution blev overhovedet ikke brugt i de analyser der ligger til grund for de endelige resultater som præsenteres i min 2003-bog og i den endelige 2005-rapport.

Universitetet beklager forfærende at jeg vedholdende nægtede andre forskeres adgang til mine data, men det er stadigvæk lige usandt. Fra begyndelsen af lovede jeg – skriftligt, mundtligt og offentligt (og dette kan dokumenteres) – at alle interesserede ville få mine data, men først når der forelå en fuldstændig rapport. Denne beslutning blev taget umiddelbart efter den helt uhyrlige reaktion på udleveringen af mine data til dagbladet Politiken primo 2002. Institutleder Mammen tillod sig endog at beklage, at den daværende rektors gav mig sin velsignelse til dette arrangement.

Samme Mammen kan stadigvæk ikke forstå, at der rent faktisk ikke foreligger præcise generelle regler for publikation (Jævnf. UVVU-udtalelse).

Det er usagligt når universitetet stadigvæk omhyggeligt undlader at fortælle offentligheden, at jeg (dokumenterbart) i 2002 ikke mindre end fire gange forgæves forsøgte at få et FAGLIGT samarbejde i stand med ph.d. stipendiat Pia Ankersen - **lang tid før** hun indklagede mig for praksisudvalget bl.a. for at nægte at samarbejde.

Det er usagligt når universitetet stadig lader tvivlen herske om hvorvidt mit selektionskriterium for analyse var entydigt og eksklusivt. Kendsgerningen er dog den enkle at kriteriet var komplette IQ data.

Det er usagligt når universitetet fortærende anser det for mangelfuld omhu fra min side at det nedsatte udvalg ikke var i stand til at reproducere mine resultater præcist (men indrømmer at man dog opnår kvalitativt samme resultater). Universitetet burde have underrettet offentligheden om, at udvalgets snit er identisk med mit resultat, at jeg opnår sammenlignelige resultater ved at anvende andre metoder end faktoranalyse, og at mine resultater er i fuld overensstemmelse med hvad andre forskere har fundet gennem de seneste 20 år på tværs af forskellige metoder og samples. I øvrigt blev den af universitetet kritiserede metode (hierarkisk faktor analyse) både tidligere anvendt af mig i andre publicerede artikler (som dog ikke drejede sig om kønsforskelle!) uden at universitetet kritiserede dette, og af andre internationalt anerkendte forskere i deres præsentationer på det tidligere omtalte nylige møde i ISIR. Efterfølgende var der faglig-kritisk diskussion, og denne internationalt anerkendte fremgangsmåde må foretrækkes frem for Aarhus Universitets lokale kritik af anvendelsen af metoden under standrets-lignende tilstande og med henblik på disciplinære foranstaltninger. Sidstnævnte fremgangsmåde blev af flere på mødet anset for en grov krænkelse af princippet om metodefrihed.

Endelig er det usagligt at universitetet kritiserer mig for ikke at diskutere robustheden og udfaldet af forskellige former for (hierarkisk) faktor analyse. Således imødegår hele den internationale gruppe af fag-specialister universitetets kritik, ved at vise hen til at man for længe siden har dokumenteret, at de mange forskellige former for faktoranalyser (med en enkel matematisk-teknisk undtagelse) leder frem til kvalitativt sammenlignelige resultater. Alene af den grund afslår redaktørerne af fagtidsskrifterne konsekvent at bruge kostbar artikel-plads på at

diskutere dette, og man står helt uforstående overfor universitet krav om, at jeg burde have forsøgt at overtale redaktørerne til at gøre dette!

Jeg har tidligere tilkendegivet over for dig, at jeg af disse og andre grunde føler mig dybt uretfærdigt behandlet af universitetet. Jeg mener rent faktisk at der er tale om justitsmord når du i brev af 21. september 2006 (bilag 15 – allerede i din varetægt) bl.a. skriver: ”Jeg finder, at du ikke har levet op til de pligter, som er foreskrevet i tjenestemandslovens § 10 ved, som anført, at udvise groft forsømmelig adfærd i forbindelse med den omhandlede undersøgelses tilrettelæggelse og monitorering og ved anvendelsen af dens resultater. Jeg finder således, at du har gjort dig skyldig i en tjenstlig forseelse ...”).

I fortsættelse heraf må jeg konkludere, at den alvorlige kritik af mit projekt i alt væsentligt nu har vist sig at være uberettiget, at de grove anklager mod mig smuldrer og forklares ved en katastrofal mangelfuld indsigt i projektet, svigtende omhu i sagsbehandlingen, og usandheder og bevidste fordrejninger der til sammen førte til grov misinformation af dig og offentligheden - den såkaldte Nyborg-sag har kort sag fejlet helt fra begyndelsen.

Jeg skal i den forbindelse orientere dig om, at en professor i forvaltningsret har udtrykt over for mig, at de tre indklagede videnskabelige medarbejdere, efter hans skøn, har overtrådt forskellige bestemmelser i straffelovens, herunder paragrafferne 152, 157 og 267.

Da denne uretfærdige sag på afgørende vis har skadet mig personligt og mit nationale og internationale omdømme, kræver jeg derfor fuld æresoprejsning.

Du ønskes et godt nytår.

Helmuth Nyborg

Bilag:

1. Avisen.dk (Karkov) Se og Hør, 10 juli 2007).
2. Dekanens redegørelse til rektor af 21. August 2006 – allerede i din varetægt..
3. Professor Mammens email af 10. Marts 2005.
4. ”Vildledning i Helmuth Nyborg-sagen”, Jyllands Posten, 10. juli 2007.
5. Professor Mammens kronik i Kristelig Dagblad den 24. juni 2008.
6. Empirisk afprøvning af Mammens påstande.

- 7-9. Mogens Kjeldgaard dokumenter.

10. Findes den ligtorn, Nyborg ikke har trådt på? Information, Kommentar af Kjeldgaard,
24.6.2008.

11. Forskerforum, 206-207, september 2007.

12. Svar fra UVVU, 9. december 2008.

13. Vildledning i Jens Mammen sagen. Kronik i Jyllandsposten, juli, 2007.

14. Referat af møde den 26. april 2005.

15. Rektors afgørelse af 21. september 2006 – allerede i din varetægt.